

людини, надання мешканцям територіальних громад якісних і доступних адміністративних та соціальних послуг на основі сталого розвитку дієздатної громади й на цій основі суттєве підвищення рівня та якості життя громадян України. Україні, по суті, сьогодні необхідна нова парадигма місцевого самоврядування, яка інтегрує у собі елементи багатьох підходів і парадигм, але вона має відповідати українським особливостям та чітко ідентифікувати значення, роль і функції місцевого самоврядування в життєдіяльності територіальних громад та держави загалом.

Список літератури

1. ЗАКОН УКРАЇНИ Про добровільне об'єднання територіальних громад (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 13, ст.91)
2. ЗАКОН УКРАЇНИ Про засади державної регіональної політики (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 13, ст.90)
3. ЗАКОН УКРАЇНИ Про співробітництво територіальних громад (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 34, ст.1167)
4. Методичні рекомендації щодо практичного застосування положень Закону України «Про співробітництво територіальних громад» у частині організації та юридичного оформлення співробітництва. Режим доступу : <http://decentralization.gov.ua/document>.

УДК: 351

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ МАЛОГО ТА СЕРЕДНЬОГО АГРОБІЗНЕСУ В УКРАЇНІ

Дзядук Г.О.

*кандидат наук з державного управління Український національний
університет залізничного транспорту, кафедра Менеджменту та
адміністрування, асистент*

В даний час Україні потрібна нова аграрна політика, яка б мала стратегічний та системний характер, соціальну спрямованість та відповідала принципам сталого розвитку. На цьому шляху насамперед необхідно визначитися з питанням поняття та сутності аграрної політики, оскільки в Україні поки ще не розроблений єдиний понятійний апарат для прийняття рішень з аграрної політики [4].

Визначення пріоритетів є одним із найважливіших етапів формування аграрної політики, адже від правильності та обґрунтованості їх вибору залежить ефективність реалізації політики, ступінь досягнення цілей і вирішення завдань, що стоять перед агропродовольчою сферою [3].

Відповідно до проведеного SWOT-аналізу та визначених державою довгострокових пріоритетів, сформовано стратегічні напрями розвитку

малого та середнього агробізнесу в Україні, а саме: підвищення дієвості механізмів державного регулювання розвитку малого та середнього агробізнесу; забезпечення зростання конкурентоспроможності підприємств малого та середнього агробізнесу; модернізація інституціонального середовища розвитку малого та середнього агробізнесу. Визначені стратегічні напрямки потребують виважених державно-управлінських дій через вертикальну і горизонтальну інтеграцію комплексу взаємопов'язаних цілей, єдність та гармонізацію пріоритетів розвитку при врахуванні невизначених змін у зовнішньому середовищі [1].

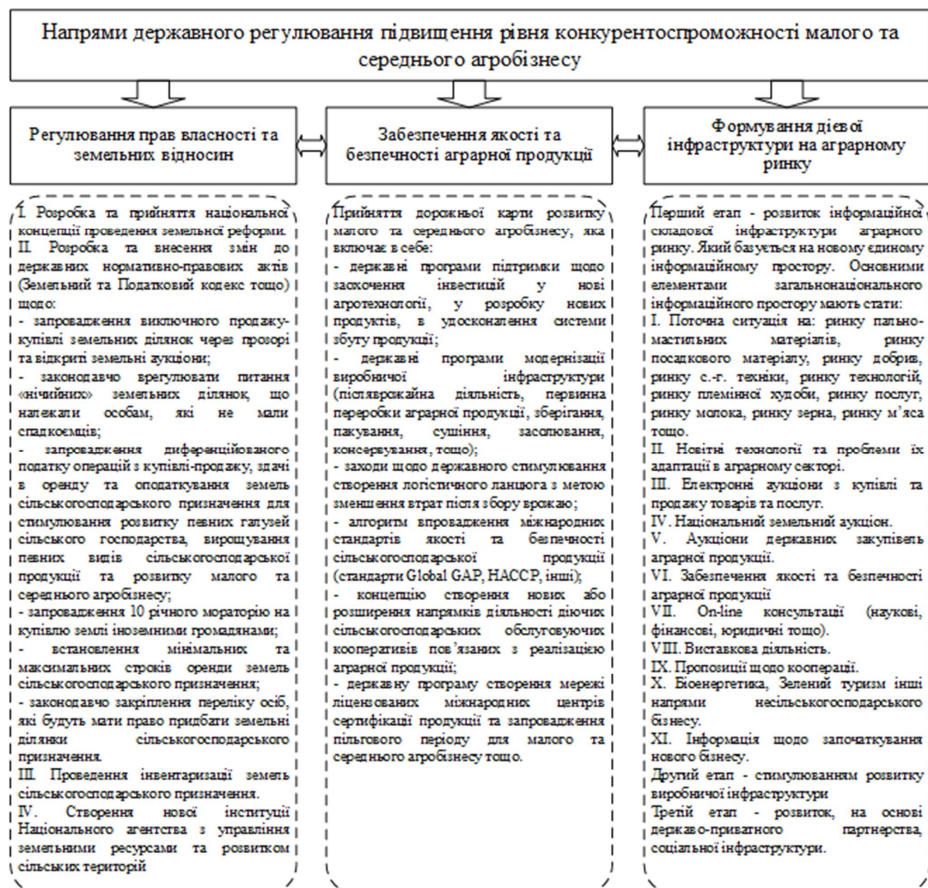

Рис. 1. Основні напрями державного регулювання підвищення рівня конкурентоспроможності малого та середнього агробізнесу

Реалізувати запропоновані концептуальні положення розвитку малого та середнього агробізнесу в Україні з подальшим відображенням у

регламентуючих документах можливо шляхом: ефективної взаємодії органів публічної влади, представників бізнесу, негромадського сектору та інших зацікавлених сторін; комплексного підходу до здійснення державного регулювання розвитку малого та середнього агробізнесу; розробка чіткого механізму та моніторингу її імплементації; запровадження переваг стратегічного контролю за виконанням її положень.

Моніторинг та оцінка ефективності реалізації концептуальних положень розвитку малого та середнього агробізнесу мають проводити спеціальні органи публічної влади на центральному, регіональному та місцевому рівнях. Визначальне місце має бути відведено громадському контролю з боку неурядових організацій та незалежних інституцій.

Практична реалізація запропонованих концептуальних положень розвитку малого та середнього агробізнесу в Україні на засадах теорії сталого розвитку передбачає пошук інноваційних підходів та комплексного механізму державного регулювання шляхом гармонізації економічних, соціальних та екологічних індикаторів [2].

Головні зусилля держави щодо підвищення рівня конкурентоспроможності малого та середнього агробізнесу, на першому етапі мають бути спрямовані на такі основні напрями: регулювання прав власності та земельних відносин; забезпечення якості та безпечності аграрної продукції; формування дієвої інфраструктури на аграрному ринку (рис. 4).

Саме сформований комплексний механізм забезпечить додаткові переваги, що полягають у вдосконаленні державного регулювання розвитку малого і середнього агробізнесу, ефективному розподілі ризиків в галузі. Дієвий комплексний механізм має стати каталізатором утворення партнерських структур щодо всебічної реалізації інтересів всіх учасників розвитку малого і середнього агробізнесу.

Результати дослідження показують, що підтримка малого та середнього аграрного бізнесу є ключовим елементом не тільки для розвитку аграрного сектора, а й економіки України в цілому.

Список літератури:

1. Дзядук Г. О. Необхідність державного регулювання розвитку малого та середнього агробізнесу в Україні. Теорія та практика державного управління : зб. наук. пр. Харків: Вид-во ХАРІ НАДУ «Магістр», 2018. Вип. 2 (61). С. 134–139.

2. Дзядук Г. О. Концептуальні основи розвитку малого та середнього агробізнесу як об'єкта державного впливу. Ефективність державного управління: зб. наук. пр. Львів. регіон. ін-ту держ. упр. Національної академії держ. упр. при Президентові України. / за заг. ред. чл.-кор. НАН України В. С. Загорського, доц. А. В. Ліпенцева. Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2018. Вип. 2 (55), ч. 2. С. 219–226.

3. Застрожнікова І.В. Обґрунтування пріоритетів державної аграрної політики / І. В. Застрожнікова // Економіка та держава. – 2010. – № 6. – С. 33–34.

4. Застрожнікова І.В. Формування понятійного апарату державного управління аграрним сектором [Електронний ресурс] / Державне управління : удосконалення та розвиток. – 2010. – № 2. – Режим доступу до журналу: [http:// www.dy.nayka.com.ua](http://www.dy.nayka.com.ua)

УДК 351.72

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПЕРЕДАЧІ ЗЕМЕЛЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ОБ'ЄДНАНИМ ТЕРИТОРІАЛЬНИМ ГРОМАДАМ

Дмитренко Р.М.

*к.е.н., докторант кафедри публічного адміністрування ПрАТ «ВНЗ
«Міжрегіональна Академія управління персоналом»*

Питання передачі земельних ділянок сільськогосподарського та іншого призначення за межами населених пунктів у власність об'єднаних територіальних громад (далі – ОТГ), надання територіальним громадам можливості вирішувати долю земель будь-яких категорій, що розташовані на їх території, було та залишається на теперішній час одним із найбільш актуальних та нагальних питань розвитку місцевого самоврядування.

Земля як особливий природний ресурс має бути первинною матеріальною та фінансовою основою місцевого самоврядування. Тому процес децентралізації не може бути повним без передачі територіальним громадам повноважень з розпорядження землями на всій території громади, а не лише в межах населених пунктів [1]. Тож, згідно розпорядження КМУ «Про питання передачі земельних ділянок сільськогосподарського призначення державної власності у комунальну власність ОТГ» від 31 січня 2018 р. за №60-р з 01.02.2018 року [9].

В Україні розпочато передачу земельних ділянок сільськогосподарського призначення державної власності у комунальну власність відповідних ОТГ за наступною послідовністю дій (рис.1).

На перший погляд питання правового регулювання передачі земель сільськогосподарського призначення у комунальну власність практично вирішені, зокрема:

¾ згідно ст. 80 Земельного кодексу України (далі - ЗКУ) чітко визначено суб'єкти права на землі комунальної власності (зокрема, територіальні громади, які реалізують це право виключно через представницькі органи громад — сільськими, селищними, міськими радами, як того вимагають приписи Закону № 28097-ВР [8]);

¾ згідно ст. 83 ЗКУ визначено об'єкти права на землі комунальної власності – земельні ділянки [2]);